

Bestemmelse, at Rigsdagens Afdelinger skulle være lige berettigede i finantzielle Sager, og endelig at man ligeledes tiltræber at lægge Hovedvægten med Hensyn til Afgjørelser paa Finantsloven ikke i en enkelt af Rigsdagens Afdelinger, men i et Fællesudvalg. Det er saa pjenlynt, at man ved sin hele Tankegang, sin hele Argumentation søger at vende tilbage til Tilstanden i 1863, at det forekommer mig, at der ingen Tvivl kan være derom; men lad os nu se, hvilken Vægt der i Grundlovsforhandlingerne i 1865-66 blev lagt paa disse Bestemmelser. Man vil da erindre, at det var det egentlige Kjernepunkt af Grundloven af 1849, som det lykkedes at sætte igjennem i den nye Grundlov, og som Pris derfor, for at bevare den finantzielle Dørvægt for Folkethinget, var det, at man gik ind paa at lade Landsthinget sammensætte paa en fra 5te Sunigrundloven af 1849 forskjellig Maade. Man satte en saadan Pris paa disse finantzielle Bestemmelser, at man fra mange Sider med Ængst gik ind under den nye Grundlov i Tilid til, at der ved disse finantzielle Bestemmelser var et fuldstændig tilstrækkeligt Værn og en Garanti for den forfatningsmæssige Stilling, man ønskede. Man klager saa ofte over, at det kan gjenne være, at der er en Del begrundet i disse Klager; men der har fra gammel Tid været megen Anledning og Grund til, at en saadan Mistænksomhed vøgebe op, og er der Noget, som egner sig til at give en saadan Mistænksomhed ny Næring, er det dette, at man altsaa under Grundlovsforhandlingerne i 1865 og 1866 har benyttet sig af, hvad jeg med et latinisk Navn vil kalde en reservatio mentalis, og hvad der paa Dansk med et mindre smukt Udtryk kaldes en Bagtante; thi det er tydeligt, at dersom man ikke er gaaet ind paa den nye Grundlovsbestemmelse med en anden Tanke, end at man reelt vilde arbejde tilbage til Normalbudgettet og til Thingenes finantzielle Ligeberettigelse, saa er man ikke loyalt gaaet til Gjenneførelsen af Grundloven af 1866. — Jeg spørger nu, hvorledes denne Fordring om et Normalbudget i Realiteten egentlig træder frem, hvorved den begrundes. Man siger da, at for det Første have vi en Række af bestaaende organisatoriske Love, som Finantsloven ikke kan forandre, ikke kan bryde, hverken ved positive Bestemmelser eller ved Forkastelsen af de Bevillinger, som hidrøre fra saadanne Lovbestemmelser. Dette er nu allerede theoretisk talt en ny Paaastand. Jeg tror ikke, at man tidligere har været vant til at opstille eller fastholde en saadan Paaastand; der haves jo ikke ganske saa Exempler paa det Modfatte. Man har i det andet Things Betænkning ogsaa udtalt dette, ligesom den ærede Ordfører for Mindretallet her i den Henseende heller ikke har yttret sig anderledes. Jeg skal, for ikke at døle ret længe ved Exempler, kun minde om den Forhandling, som i sin Tid blev ført angaaende Frederiksberg

Stamtutteris Medlæggelse. Den er jo ikke længere tilbage, end at den vil være i de fleste Medlemmers friske Erindring, og den er ret eienommeligg, fordi vi havde at gjøre tilbæls med de samme Mænd, som vi nu forhandle med. Den ærede Confeilpræsident havde vi den Gang den Fornøielse at have til Indenrigsminister, og han var den, som førte denne Sag igjennem. Den Mand, som nu er Ordfører for Landstingets Udvalg, optraadte den Gang som Landsmand for den modfatte Anstuelse. Der var Tale om, at man vilde gjenneføre sin Opfattelse fra Folkethingets Side eller fra Rigsdagens Side, thi i det Punkt var der den Gang væsentlig Enighed mellem Thingene, og man vilde gjenneføre sin Billie ved en Bestemmelse paa Finantsloven. Det gav naturlig Anledning til en temmelig heftig Debat, og under den udtalte den daværende Indenrigsminister, den nuværende høitærede Confeilpræsident, den ene Sætning, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Seg maa erkjende, at det er fuldstændig rigtigt, at en saadan Regtelse af lovhjemlede Udgifter kan være nødvendig.“ Den ærede Minister indskrænkede sig ikke til at sige, at en saadan Regtelse kan være berettiget, men han udtalte endog, at den kan være nødvendig. Men han spier til, at det Tilfælde, som forelaa, ikke var en passende Leilighed dertil, „at det ikke havde tilstrækkelig Betydning til at bringe en saadan Fremgangsmaade i Anvendelse.“ Gignende Udtalelser falbt under disse Forhandlinger, som sagt, af det ærede Medlem, som nu er det andet Things Ordfører ved Finantslovens Behandling. Naar det er indrømmet og vistnok ogsaa bør indrømmes, at en saadan Regtelse kan ske, saa bliver Spørgsmaalet kun om, i hvilket Tilfælde Regtelsen kan og bør ske, og der er da vist Ingen, som ikke mener, at dette som Regel ikke bør finde Steb; thi da vilde der jo ikke være nogen Mening i, at vi overhøved indløde os paa at give varige organisatoriske Love. Der er vistnok Ingen, der ikke vil indrømme, at det som Regel ikke bør ske, og det vil naturligen heller ikke indtræde, naar der er den fornødne Enighed tilstede mellem Regjeringen og Rigsdagen. I den Henseende undrede jeg mig over det ærede Mindretals Ordførers Udtalelser. Han mente, at det var Noget, som kun kunde lade sig gjøre, naar der var Enighed mellem Regjering og Rigsdag. Jeg vil snarere sige — jeg negter ikke, at det kan lade sig gjøre, paa ingen Maade — men jeg vil dog sige, at det snarere er en Grund til ikke at gjøre det. Er man enig, vil der jo nok kunne findes en Veie at bringe disse Foranstaltninger frem paa, men det var netop det Tilfælde, naar der kommer en Uenighed og en Uenighed af den Betydning, af den Styrke mellem Rigsdagen eller en af dens Afdelinger og Regjeringen, da er det først, at der overhøved vil blive Tale om Anvendelse af en saadan Fremgangsmaade, da er